

Laura Filáková

Představuje soubor objektů a obrazů, o nichž lze mluvit jako o zařízení kadeřnického salonu. Nejde však jen o vylepšenou podobu kadeřnictví ani o symbolický akt, který uměleckými prostředky komentuje práci. Laura otevírá nový pohled na práci – a také na umění. Projekt vznikl z potřeby vytvořit pomůcky pro práci, která (i zde, během výstavy) bude skutečně probíhat. Ne jako performance – práce nebude inscenovaná, bude reálná. Projekt, včetně samotné práce, se stává součástí toho, co chápeme jako uměleckou formu. Péče o vlasy se stává uměleckým gestem.

Kadeřník nebo kadeřnice je profesionál, který se specializuje na úpravu a péči o vlasy – stříhání, barvení, styling či ošetření. V Lauřině kadeřnictví se emancipuje univerzální lidská touha vypadat dobře. Touha po kráse se však zároveň stala nástrojem zneužívání. Tržní ekonomiky vytvářejí produkty, které předstírají, že tuto touhu naplňují – ve skutečnosti ale produkují samotnou touhu, aby na ní mohly profitovat. Lauřino kadeřnictví je prostorem péče o druhé, místem hledání správného tvaru a barvy účesu, ale i identity. Naviguje nás k tomu, abychom se cítili v souladu sami se sebou. Nemusíme si kupovat produkt, který naši touhu verbalizuje i zhmotňuje. Vzniká zde prostor, ve kterém jsme to my sami, kdo před zrcadlem hledá slova pro to, kým se chceme stát. Popis účesu je pouze začátkem tohoto procesu. Laura nabízí doprovod při formulování toho, jak chceme vypadat – a třeba i toho, kým chceme být.

Lauřino kadeřnictví ukazuje, že i samotná péče v rámci služby může být nahlížena jinak. Pomáhá zrodit autonomní model pečující práce, která nejen slouží, ale i tvoří. Pečující síla je silou tvořivou – silou, která spoluvytváří. Nejde o roli podřízenou, ale roli rovnocennou té, o niž pečuje. Lauřino kadeřnictví emancipuje práci z role podřízené do role partnerské. Kadeřnice nebo kadeřník je ten, kdo díky svým dovednostem pomáhá spoluvytvářet naše já. Laura posouvá tuto práci z pozice „pro někoho“ do pozice „s někým“.

Vznikly objekty, jejichž scénářem je částečně kadeřnická práce – objekty tedy plní i funkci. Zároveň nás jimi Laura zve do svého světa snových obrazů, barevných spirál a lesklých drápů. Už na začátku studia na AVU mluvila o projektu béčkového hororu. Kreslila scénář, popisovala scény, uhlém modelovala působivé obří hlavy na balicím papíře. Bylo však jasné, že tato cesta nevede k pohyblivému obrazu. Výjevy Lauru zajímaly tehdy, když se prolínaly se skutečností. Nechtěla je vidět na plátně – chtěla je zažívat v realitě. Mluvili jsme o tom, jakou roli hraje kontext béčkového hororu, proč je ústředním motivem zraněná hlava, co symbolizují přičesky a práce s vlasy. Projekty se realizovaly ve vlnách, často jakoby na sílu. Laura hledala klíč, jak svůj bohatý a pestrý svět obrazů a snů sdílet. A po čase se ukázalo, že tím klíčem je právě kadeřnická práce. Naslouchání cizím příběhům, časově náročné barvení, práce s hmotou vlasů, čas strávený s někým. Scénářem se staly příběhy zákaznic a zákazníků, hovory před vlastním obrazem v zrcadle. Ohniskem všech úvah i objektů je právě portrét v zrcadle – hlava, která přiznává své zranění. Vlastní odraz, se kterým se musíme naučit vydržet. Postupně si přivyknout na své chyby. Hledat a přijmout své já, které roste, proměňuje se – a není to s ním vždy snadné. V Lauřině kadeřnictví ale na to nebudeme sami.

Děkujeme za radostnou a inspirativní spolupráci.

Navrhujeme hodnocení *výborně* a udělení titulu MgA.

Pavla Sceranková, Dušan Zahoranský, Roman Štětina